

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtøges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til helligdagslov.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 32) findes i tidenden sp. 993, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Albertsen: Da vi havde forslag til helligdagslov til første behandling her i tinget for nogle måneder siden, tillod jeg mig på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne at appellere til, at behandlingen af den beskedne og på ingen måde radikale ændring, som den højtærede justitsminister havde foreslået i den nugældende lov, måtte blive præget af fornuft og besindelse, mindre præget af den stemning og de følelser, som ved tidligere lejligheder har været fremme, når den føromtalte lov har været til revision og behandling her i tinget. Jeg kan ikke frigøre mig for den fornemmelse, at man ikke fra alle sider har påagtet denne venligt mente opfordring.

Den højtærede justitsministers lovforslag bringer os jo faktisk kun på linje med den tilsvarende lovgivning i Norge og Sverige. Vi flytter helligdagsfreden fra klokken 16 til klokken 14, en ændring, som på baggrund af hele udviklingen må skønnes at være særdeles rimelig. Vi ændrer skærtorsdags status, således at den, hvad jeg anser for rimeligt og rigtigt og mest korrekt, bliver placeret som en almindelig søndag, og behandler påskelørdag som en almindelig lørdag. For disse ændringer har der i det

nedsatte udvalg været et betydeligt flertal, idet såvel det radikale venstres som socialistiske folkepartis og socialdemokratiets repræsentanter kan gå ind for dem. Vi havde fra mit partis side gerne set, at flere af udvalgets medlemmer var sluttet op om vort synspunkt, ikke mindst på baggrund af den meget betydelige tilslutning, det havde fået ude i befolkningen og i dennes talerør pressen. Blade af alle politiske afskygninger gik klart ind for lovforslaget. Dertil må yderligere anføres, at lovforslaget er blevet overordentlig livligt kommenteret i pressen. De foreslåede ændringer er altså ikke gået upåagtet hen; det er ikke noget, der ikke er blevet bemærket i befolkningen.

Under udvalgsarbejdet har vi modtaget en række henvendelser, og disse henvendelser har navnlig været fra kirkelige kredse. Henvendelserne har i overvejende omfang været kritisk indstillet over for lovforslaget.

Fra udvalget blev der på foranledning af venstres repræsentanter anmodet om en udtalelse om lovforslaget fra samtlige menighedsråd. Man tilføjede dog meget klogeligt, at hvis man anså en sådan henvendelse for at være for omfattende, måtte man nøjes med en udtalelse fra bestyrelsen for Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer. Denne udmærkede forening, som da blev spurgt, svarede os, at bestyrelsen ikke på menighedsrådenes vegne kunne tage stilling til det foreliggende lovforslag,

„eftersom landsforeningens status som fri sammenslutning af danske menighedsråd og menighedsrådsmedlemmer af indbyrdes afvigende politisk anskuelse må forbyde landsforeningen at gøre sig gældende på det politiske plan“.

Jeg synes umiddelbart, at det var en klog og rigtig konklusion at komme til af den pågældende forening, men oppositionens repræsentanter var ikke tilfreds med denne udgang og mente derefter, at vi skulle spørge distriktsforeningerne af menighedsrådsmedlemmer inden for hvert enkelt stift.

Jeg må her indskyde den bemærkning, at udvalgsarbejdet i almindelighed former sig sådan, at henvendelser til folketingets udvalg kommer fra de pågældende interesserede kredse uden initiativ fra udvalget. Det synes jeg også er en rimelig og rigtig